

Kad nešto neznaš u šali ljudi kažu: pitaj google. Tako sam i ja lutajući njime naišao na reklamu knjige od Douglas Murray: Ludilo gomile. Naručio sam je i čitao pažljivo. Nažalost nekome sam je posudio, a taj netko zaboravio mi je vratiti.

Zapravo govori o kulturološkim ratovima koji se vode diljem svijeta počevši od škola, koledža, sveučilišta, medija, u javnom prostoru. Svijet za koji smo mislili da postoji – više ne postoji. Živi u kolapsu staroga svijeta.

Svi se pozivaju na slobode – a nje je sve manje. Na razum – a svega je manje – na istinu koja se pokušava preoblikovati pa istina nije ono što je objektivno istina nego ono što ja subjektivno doživljam kao istinu. Na znanost – ali i nju pokušavamo ideološki preoblikovati.

U tom svijetu pokušavam poput Orwelova Winstona Smitha misliti svojom glavom, izbjegavajući pri tome mržnju.

Pokušavam kao čovjek i vjernik razmišljati koja je uloga i da li uopće ima neku ulogu vjera, koji je njezin smisao. Jer na prvi, i površan pogled ona izgleda tu kao suvišan faktor, ili kako neki vole reći kočnica. Kao kršćanin, katolik ponajprije mislim na zajednicu Crkvu.

Mi, barem na Zapadu doživljavamo, usudio bih se ustvrditi kulturnu i kulturološku revoluciju. Poslije Antonia Gramscia koji je ustvrdio da proletarijat nije paradigma promjene svijeta već je to kultura i sam se bavio kulturnom hegemonijom i prepoznao je da je moć u kulturi...tko posjeduje javni prostor – posjeduje moć-

I onda dolazimo do onoga što su Frankfurtska škola i Marcuse nazvali dekonstrukcija društva. O tome sam pisao pred desetak i više godina u Kaportalu pa su me u komentarima svi ismijavali da pišem gluposti i fantaziram.

Drugo pitanje s kojim se kao vjernik susrećem jest pitanje znanosti. Kao takova ona i nije za mene problem – problem nastaje kada se njome pokušava manipulirati ili pretvoriti je u

ideološki alat. Problem je scientizam...uzdizanje znanosti kao jedine istine za razumjevanje svijeta.

Veliki papa Benedikt XVI rekao je u jednoj svojoj audijenciji: „Znanost je dragocjena saveznica vjere i za shvaćanje Božjeg nauma u svemiru. Vjera je, prema njegovim riječima, razumska. Zbog toga je i znanost njezina saveznica. Božje otajstvo nije iracionalno, već obilje istine.

Priznajem da se i sam ponekad kao vjernik nađem pod pritiskom agresivnim scijentista ili kulturnih misionara svih vrsta i da je često teško odoljeti. Kada zastaneš u dublje se zamisliš ostaje ti samo ironičan osmijeh.

Često mogu čuti, pa čak i od obrazovanih ljudi: „mračni srednji vijek“. Većina ih nema pojma kada je nastala ta krilatica i od koga a trebala bi prekinuti svaku diskusiju.

Pa onda tvrdnja da mi „živimo u 21 stoljeću“. Što mu to znači, ponovio bih s Chestertonom ...to je isto kao da kažem – danas je četvrtak...to znači da je jučer bila srijeda, a sutra će biti petak. Ali bitno je da ljudi lupe neku frazu.

Želio sam u grubim crtama dati neki okvir u kojem kao vjernik živim.

Što je za mene vjere?

Ona je za mene čin razuma i volje – uma i srca. Umom spoznajem Boga, voljom prihvaćam njegovu objavu Njega, istine o meni i svijetu objavljenu u Bibliji.

U poslanici Hebrejima za vjeru piše: „A vjera je već neko imanjenje onoga čemu se nadamo, uvjerenost u zbiljnosti kojih ne vidimo...“ Mogli bismo slobodno ustvrditi da je ovo zasigurno najpoznatija rečenica o vjeri u cijelo, m Novom Savezu.

Ona je s jedne strane „imanjenje“ i „uvjerenost“, a s druge strane „nadanje“ i „nešto što ne vidimo“. Ona u sebi nosi tu određenu napetost – sigurnosti i nesigurnosti. S time je povezano neprestano preispitivanje vjere. Neprestani izazovi.

To nije poku držanje nečega da je istinito, ono u sebi nosi dinamiku, kretanje, neprestane promjene, kao što rekoh izazove.

Nije tek skup nekih moralnih načela, pogleda na život i svijet.

Ono što je bitno u svemu naglasiti jest da je vjera dar, i to ne bilo čiji dar – vjera je dar Božji. Taj dar ponuđen je svakom čovjeku i svaki je čovjek sposoban primiti taj dar, slikovito rečeno otvoriti ga i uzeti ono što je u njemu. Razumom može spoznati vrijednost dara – drugo je pitanje – hoće li ga voljom prihvatiti. I tu dolazimo do onoga važnoga u vjeri – čovjekovoj otvorenosti Bogu. Otuda izvire to Pavlovsko „imanje“ i „uvjerenost“, ali i nadanje.

Drugi korak prema tome daru je povjerenje da je taj dar uistinu plodonosan za mene i poseban. Mogu u ruci držati dar za tebe, ti neznaš što je u mojoj ruci ali da bi pružio svoju ruku i primio taj dar moraš imati povjerenje da je to uistinu dobar dar za tebe. Ne vidiš, ali se nadaš.

Posegnemo li dublje i dalje u Bibliju u Starom Savezu za vjeru postoji riječ hemunah a dolazi od glagola aman a znači: ustrajati, biti čvrst, siguran, istinit. Vjerovati za starozavjetnog vjernika znači predati se, osloniti se, staviti samog sebe i sva svoja iščekivanja, nadanja, stremljenja, svoj život u Boga, koga sam upoznao u njegovim zahvatima.

Vjera nije nešto slijepo, iracionalno, pararacionalno prihvaćanje, već svjesno i voljno prihvaćanje Boga, cijelim bićem nasloniti se na njega, predati mu se bez pridržaja.

U Novom Savezu Isus Krist je središte i sadržaj vjere. Vjera se temelji na jasnim svjedočanstvima, koja je Bog dao u povijesti spasenja, napose u Isusu Kristu. Apostoli su utjelovljenu Božju Riječ "slušali, očima gledali, rukama pipali" (1 Iv 1, 1), postali su "sluge" Riječi (Lk 1, 1 s.), svjedoci u Crkvi Božjoj.

Bog, dakle kroz povijest nije neki stranac koji sa strane promatra što se zbiva na zemlji bez nekoga velikog interesa za konačni ishod. Nije ni prognanin kojega je čovjek prognao, izbacio koliko god se to na prvu činilo.

Itekako je djelatno i spasenjski prisutan u svakom trenutku. I meni želi pomoći – pitanje je želim li ja to. Želim li ja Boga imati? Bog mene želi imati. Vjera je upravo taj odgovor Bogu ---želim biti tvoj ili tvoja.

U trenutku moga odgovora da vjera postaje čin oslobođenja, Trenutak oslonjanja na Boga – trenutak je rađanja slobode.

Možda zvuči paradoksalno da u u trenutku predaje sebe nekome, ti zapravo postaješ slobodan. Ali je istinito – jer vraćaš se svom praiskonu i početku svoga smisla.

Stoga bih se složio s pokojnim belgijskim kardinalom i velikim intelektualcem Jeanom Danileluom koji kaže da čovjek svoju punu afirmaciju doživljava na tri područja:

- 1, područje osvajanja svijeta (znanost, istraživanje)
2. društvenost (područje zajedništvam umjestnost...)
3. područje religioznosti

Priznajem, nisam želio davati neke decidirane odgovore, više sam želio ovim kratkim izlaganjem otvoriti neka pitanja, omogućiti razgovore, propitkivanja i zajedničkog traženja puta i traganja za istinom... jer kako kaže veliki Mak Dizdar u Modroj rijeci: Valja nama preko rijeke koja dok je promatramo izgleda azstrašajuće..ali nama ljudima kao kolektivu i svakom kao čovjeku Valja preko rijeke proći na drugu obalu.

Hvala!